

Jubileu 2025

www.jubileu2025.arqtgn.cat

REFLEXIONS QUARESMALS

Sobre l'esperança en temps de Quaresma

No cal rumiar gaire per a constatar que vivim en un món desesperançat; podríem fer fàcilment tota una llista enorme de fets i de realitats que ho palesen, i dels quals se'n fan ressò tota mena de mitjans de comunicació. No és estrany, doncs, que l'Església, sempre propera al món, proposi la virtut de l'esperança com a eix vertebrador d'aquest Any Jubilar.

Contemplat des del temps de Quaresma, aquest món desesperançat ens hauria d'urgir a la posada en pràctica de les tres actituds fonamentals que la litúrgia quaresmal ens demana: de cara a Déu: la pregària, tant la comunitària com la individual; de cara a un mateix: el dejuni, entès com a austeritat i superació de tota mena d'addiccions. De cara al proïsme: l'almoïna, entesa com a lliurament d'un mateix, de tot allò que hom és i de tot allò que té.

Vist des de la perspectiva d'un prevere que valora i estima el ministeri presbiteral, aquest món desesperançat ens hauria d'esperonar a afavorir i potenciar tot allò que ajudi a reconèixer les immenses injeccions d'esperança que el presbiterat, encarnat en una multitud de preveres exemplars de tots els temps, ha dut a terme en tota mena de camps: parroquial, educatiu, social, missioner... Una mostra feaent d'això la tenim en les innumbrables biografies de preveres sants. Pensem, si més no, en la de Pedro Miguel Lamet, de màxima actualitat, de lectura fàcil i engrescadora.

També caldria que el ministeri de la reconciliació dut a terme pels preveres esdevingués un signe d'esperança. Em refereixo, òbviament i en primer lloc, al sagrament del perdó, que caldria apropar i fer més assequible a la comunitat per tal que els penitents poguessin gaudir de l'abraçada amorosa de Déu Pare al fill pròdig. Tanmateix, caldria que aquest ministeri de reconciliació, dut a terme pel prevere, es manifestés habitualment en un tarannà reconciliador ofert a tothom i en qualsevol circumstància, i que ajudés a compensar el tarannà agressiu i condemnatòri, dissortadament habitual en els ambients que ens envolten.

També ens haurien d'infondre esperança els esforços que es venen fent aquests darrers anys, i sobretot en el terreny sinodal, per a reconduir el període de formació dels aspirants al ministeri presbiteral i remodelar les actuals condicions canòniques d'accés a l'ordenació.

Tota vegada que la collita és abundant i que els segadors són pocs, podem acabar aquest senzill article amb una pregària vocacional: «Oh Déu, que heu manifestat als sants el profund sentit de tota vocació, i en especial de la vocació presbiteral; suscitem, per la seva intercessió, decidits apòstols de les vocacions i generoses respostes a les vostres crides.»

Isidre Foguet Magriñà, pvre.

PAPA FRANCESC

Caminem junts en l'esperança (II)

El lema del Jubileu, «Pelegrins d'esperança», fa pensar en el llarg viatge del poble d'Israel cap a la terra promesa, narrat en el llibre de l'Èxode; el difícil camí des de l'esclavitud a la llibertat, volgut i guiat pel Senyor, que estima el seu poble i sempre li és fidel. I no podem recordar l'èxode bíblic sense pensar en molts germans i germanes que avui fugen de situacions de misèria i de violència, buscant una vida millor per a ells i per als seus éssers estimats. Sorgeix aquí una primera crida a la conversió, perquè tots som pelegrins en la vida. Cadascú es pot preguntar: Com em deixo interpel·lar per aquesta condició? Estic realment en camí o una mica paralitzat, estàtic, amb por i falta d'esperança, o satisfet en la meua zona de confort? Busco camins d'alliberament de les situacions de pecat i falta de dignitat? Seria un bon exercici quaresmal confrontar-se amb la realitat concreta d'algun migrant o pelegrí, i deixar que ens interpel·li, per a descobrir el que Déu ens demana, per a ser més bons caminants cap a la casa del Pare. Aquest és un bon "examen" per al vianant.

Del Missatge del sant pare Francesc per a la Quaresma 2025, del 6 de febrer de 2025